

*Légation du Royaume
des
Serbes, Croates et Slovènes
en France*

Paris, le 31. Јануара 1925. г
45, AVENUE DE VILLIERS

Нов. Бр. 137

Господине Министре,

Част ми је јавити Вам да сам данас усмено саопштио г. Пламенцу садржај Вашег шифрованог телеграма од 29. јануара ове године Стр. Нов. Бр. 28. Он примио и знању, захваљујући и рекао ми, да ће се кренути право у Београд после 8. фебруара. Дан поласка рећи ће ми накнадно. Ја ћу му дати визу и једно писмо за наше пограничне власти да му не чине сметње.

Г. Пламенац ме молио да Вам пошаљем приложену молбу, коју он подноси Његовом Величанству Краљу и коју је предатном прочитао и потписао.

Изволите примити, Господине Министре, уверење о мојем високом поштовању.

Отправник Послова,

Господину

Господину Др. Момчилу Нинчићу, Министру Иностранних Дела

Београд.

Његовом Величанству

Краљу Александру Карађорђевићу

Б и о г р а д .

Ваше Величанство,

Узвишени Господару,

Најпонижније молим Ваше Величанство, да би ми благоизвољели милостиво извинити, што сам принуђен овим путем поднијети пред Узвишени Престо Вашег Величанства ову моју молбу следеће садржине:

Рођен сам у Црној Гори 1879. год. Потомак сам једне угледне црногорске породице, која је кроз толике вјекове давала веома заслужне људе своме народу. Скоро одмах послје мојих универзитетских студија у Њемачкој ушао сам у политички живот Црне Горе. Посједао сам у низу година све неке високе политичке и чиновничке положаје. Био сам народни посланик, вођа тако зване Праве Народне Странке, Председник Народне Скупштине, министар разних ресора, државни савјетник, шеф владе и т.д. Вршио сам са успјехом разне државне мисије од највећег повјерења и значаја. Одликован сам високим домаћим и страним орденима. У своје вријеме/1913/ имао сам част да будем одликован и од стране Србије првим степеном ордена Св. Саве.

./.

Ваше Величанство,
Славни Господару,

Сав мој политички рад био је од првог дана мога јавног живота посвећен слави, напредку и величини моје Отаџбине и моје Династије. Тај мој и такав политички рад имао је својих позитивних и веома видних резултата, јер све што је Црна Гора имала великога и најпреднога у потоњем свом државном периоду спојено је са владавином мога режима и мојих политичких другова. Сви други политички фактори мање, или више, рушили су на жалост Црну Гору свјесно, или несвјесно.

Исто тако сам, Величанство, радио заносно и патријотски за ослобођење и уједињење српског народа не жалећи да и државна слобода Црне Горе за остварење тих идеала буде жртвована, али на један часан и корисан начин, како за црногорски народ тако и за Српство. То је познато и најугледнијим државницима негдашње Србије.

У тим мојим светим напорима за Црну Гору и Српство били су ми непријатељи само они, који су били, или непријатељи Црне Горе и мене Династије, или Српства. Биоград ми је ^{био} увек пријатељ, кад није стајао под утицајем оних црногорских елемената, које је црногорска државна центрифуга била одбацила, као моралну и интелектуалну басторчад. Ово ми је потврдио и Ваш велики војсковођа црногорске крви покојни војвода Мишић, приликом наших повјерљивих разговора у Паризу 1920. Штетан утицај тих елемената не само да ми је том приликом најкатегоричније потврдио велики покојник него је нарочито нагласио са болом у души једног правог патриоте да су ти поменути елементи више из личних мотива посијали зло семе отрова између Црне Горе и Србије, односно између та два народна дијела, чије последице, ако не изчезну да могу бити катастрофалне за будућност српског народа у првој једној већој кризи.

Беч ми је, пак, био Величанство, у толикој мјери непријатељ, да је лично изјавио цар аустријски у години 1911, да ме не

жели видјети на своме двору ни као бившег министра ,у пратњи блаженопочившег Краља Николе. Тако сам морао услјед тога одустати да не пратим мога владара приликом те посете. О овоме су знали сви тадашњи представници страних држава на Цетињу па и ондашњи посланик Србије.

Међутим наша негдашња мајка и заштитница Словенства, Русија, не само да је имала највише повјерења у мом политичком режиму и мога друштва, склапајући са нама најповјерљивије писмене уговоре ,него је при томе увјек желела да мене и моје друштво стално види на управу у Црној Гори, у противном Русија би одмах објављивала политички рат влади, која би нас замјенила. То је она и учинила у години 1910-11, послје наше оставке ,као и 1913., кад смо морали опет отступити са владе ради скандарске кризе. У мом режиму и мојих другова Русија је гледала политику словенске солидарности ,а сваку другу владавину у Црној Гори сматрала је као изражај бечке политике. Таково је гледиште Русија била заузела према Црној Гори од онда ,од кад је Краљ Никола био остарао, а син му се Данило почео видно мјешати у спољну политику Црне Горе. За врјеме свјетског рата Велики су Савезници, Величанство, из неколико пута тражили ,да ми дођемо на владу ,који смо водили Балкански Рат, у противном да Црна Гора не може добити од стране Савезника никакве стварне помоћи.

Блаженопочивши Краљ Никола желео је са његове стране, да изађе у овом погледу на сусрет Великим Савезницима, те да и у овим тешким данаима повјери судбину своје Земље у наше чврсте руке. Али услјед старости он није могао да савлада његове синове и њихову камарилу те да задовољи захтеве Великих Савезника и црногорског народа, а с тиме да спасе Црну Гору и своју Династију, да не умру нечасном смрћу. У циљу, да се тај несрећни режим не измјени, аутријску камарилу је помагао тада Биоград. Ни та кобна црногорска камарила, ни тадашња биоградска влада нијесу желели да Црна Гора има у тим великим и тешким данаима на влади јаке

људе, а најмање, пак, оне који уживају апсолутно повјерене Великих Савезника и који би их као такве у сваком погледу обилато помогли. Знала је једна и друга страна, и камарила и Биоград, да би, у том случају, Црна Гора развила много већу и цијелисходнију ратну дјелателност. Што је најглавније Црна Гора са Боком Которском хтјела је тада по том великом плану Савезника, одиграти ону улогу у великом рату, коју је доцније одиграо Солунски Фронт. У случају да смо ми дошли на управу Савезници су имали намјеру да навале са сува и са мора на Боку да је освоје и она са Црном Гором да буде база за даље савезничке операције на Балкану. Србија нећаше у том случају бити изложена оној страшној Голготи, а Црна Гора, друга српска краљевина хтјела је бити спашена од страшне непријатељске инвазије и при том такође као вјечно непобеђена хтјела ^{је} остати и даље славна у српском народу и у осталом свјету, те да из моралног угледа њеног народ српски црпи и у будуће ону вјечну историјску енергију, која је била тако спасоносна за Српство кроз све његове славне и мучне вјекове. Ми нијесмо доиста дошли тада на управу Земље, јер је за аустрофилску камарилу то било замјерити се смртно Вечу, у чију је побједу вјеровала, а влада Србије није жељела јер је знала, да ће са већом активношћу скочити углед Црној Гори међу Савезницима, што није смјело бити према даљим пакленим плановима које је Биоград припремао савезничкој и братској Црној Гори, а на велику штету цијелог српског народа.

Ја сам, Величанство, да бих отклонио ову кобну политику и спасао Црну Гору, био спремио тада једно одјелење црногорске војске да са њим извршим један државни удар и то са знањем и одобрењем двају највећих Савезника. Али помисао на ваздашње лично и политичко пријатељство Краља Николе према мени срушило ми је у потоњем моменту ту одлуку спаса за Црну Гору. Клонуо сам при помисли, да и Њега старог морам према томе плану да товарим у аутомобиле, да Га проћерујем и пребацујем преко границе на непријатељско земљиште у Котору. Моја јавна личност била је тада побјеђена од стране моје приватне личности. Демони су тако остали да пир:

пирују на развалинама Црне Горе .Није онда ни чудо ,што је црногорски државни брод потпуно оскрнављен у 1915. години са тражењем мира и онаквом војничком капитулацијом. Читали су тада потомци Мандушића Вука/тадашња црногорска влада/без икаквог стида и поноса, а да се и не говори о државној целисходности, г. Михаиловића представника Србије у Црној Гори:Хоте ли предати непријатељу оружје, част, слободу и славу Црне Горе и њеног народа!Одобрава ли он у име Србије, да ударе на челу жиг издаје Обилићима од прије и после Косова!Ови безумници били су срећни, кад се је овај с обзиром на политику уништена и компромитована Црне Горе, сагласио са голим осмијехом са њиховом кобном намјером, ма да су морали имати пред очима херојско самопожртвовање Србије и њену далековидну политику, да до краја дјели своју судбину са својим моћним Савезницима. Мислили су, да ће се моћи са моралним солидарисањем Србије у њиховом злочину лакше оправдати пред Великим Царем и Савезницима за овај историјски злочин, не узимајући при томе у виду , да их је прије тога/Краља Николу/телеграфски опоменуо тај исти неумрли Цар, да не би Црна Гора издала Русију и Савезнике!Ипак, тражен је мир, и оно што је Беч захтјевао извршено је !Све су му наше светиње па и част предате у рукама!И поред једне слабе владе и односне камариле, никада се ово није хтјело, Величанство, догодити , да није Краљ Никола био услед старости потпуно духовно изнемогао.

Али највећи мученик била је црногорска војска. Њено вођство и њено издржавање у свјетском рату предато је рукама Србије са нарочитим циљем. Није црногорској камарили било доста, што ће је она онеспособљавати, убијајући јој дух полета, како не би ништа опаснога учинила Аустроугарској Монархији, него је рачунала кад црногорска војска дође у рукама Србијанаца, да ће они ту исту њену политику рушења проводити у црногорској војсци, да не би се војска истакла према непријатељу и тиме Црној Гори подигла ^{углед} међу Савезницима. Тако је и било. Једни и други онеспособљавали су црногорску војску за сваки офанзивни корак. У томе су биле на жалост обадвије стране сложне, али ради посебнијих циљева.

Па ипак, захваљујући природним војничким особинама, са којима је црногорски народ надмашивао и надмашује сва остала српска племена, негова је војска починила у свјетском рату, и ако је била гладна гола и ненаоружана величанствене подвиге. Само да је црногорска војска дозволила пробој непријатељу у правцу стратигијског удара: Новопазарски Санџак-Косово; или Требоње, Никшић Подгорица, Скадар, Драч; или Бока, Бар, Скадар, Драч-србијанска војска са Династијом и с владом хтејела је бити роб и гроб, а нарочито онда да је попустила црногорска војска кад су бугари ударили. Ваше Величанство најбоље све ово схваћа, као Онај, који је вјеран традицијама свога славног Дома непоколебиво стајао и у овим најтежим данима за Српство, уз свој племенити народ и уз своју славну војску.

Част ми је најпонижније напоменути Вашем Величанству да сам увек уживао апсолутно повјерење црногорског народа, што ријетко која друга политичка личност. На моју ријеч црногорски народ није никад жалио ни своју драгоцену крв пролити, јер је знао да је моја љубав непоколебива према њему и да може на моју задату ријеч читав програм издати. Кад је Србија извршила окупацију над Црном Гором-послије слома Централних Сила-у намјери, да исту анексира, ја сам стао на гледиште:

1., да једна српска краљевина не смеје служити као предмед компензација другој српској краљевини приликом преговора међу Савезницима, јер да ће то бити од огромне штете моралне, политичке, економске и територијалне не само за црногорски народ него и за цијело Српство.

2. да је Црна Гора једна мучна, али славна творевина црногорског народа и као таква да она не смеје при коначном сабирању српског народног уједињења бити сматрана од стране Србије као једна обична бивша непријатељска провинција, као један објект већ има бити сматрана као субјект, који има у том погледу са Србијом одлучивати, као што је то чинела на бојним пољима за општу српску ствар, кад Србија бјеше само турски пашалук, а да и не

говоримо да је Црна Гора ношена народним општим одушевљењем ушла у свјетски рат уз пркос другим тенденцијама само једино да спасе Србију, или да с њом легне у заједничкој гробници. Ако би Србија, рачунао сам доиста, омела, да црногорски народ не могне узети учешћа као свештеник путем своје суверене Отаџбине у храму народног уједињења, него да буде стављен у том срећном моменту крунисана његових вјековних подвига у положају оглашеног, у положају дојучерашњих робова, он ће сматрати да му је од стране Србије нанесена једна неизлечива историјска увреда, да је обешчашћена његова прошлост и све његове неизмејрне жртве дате за народну слободу, па према томе да ће се било прије, или доцније, појавити у црногорској народној души једно реактирање у правцу освете према Србији, и које може у једном критичном моменту нанијети смртни удар цијелом Српству.

3., да је у интересу српског народа да се на конференцији мира појаве двије српске државе са посебним захтјевима, а у једном истом циљу тако, што не могне једна добити за Српство да то добије друга;

4., да је једина у стању Црна Гора добити за Српство Скадар са цијелом северном Албанијом, односно сву негдашњу доњу Зету, или можда цијелу Албанију путем једне реалне уније између обеју држава. То значи, не само дати могућности црногорском народу за његову бољу економску будућност, него у исто вријеме отклонити онај опасни арбанашки клин, управо рећи нож, који је по плану Аустроугарске забоден у српско државно и народно тијело, како би са тијем стално раздвајао приморско Српство од Зајорског;

5., да сва друга проширена српског народа немају оне економске, етничке и политичке вредности за црногорски народ, које има Скадар са околним земљама. За црногорски је народ значило не добити односне крајеве то исто што и изгубити свјетски рат;

6., да уједињење између обије српске државе има бити проведено у дело тек онда, кад Црна Гора присаједини својој државној територији Скадар са околним земљама;

7., да династичко питање не може бити никаква

сметна за уједињене српског народа;

8., да животи интереси налажу црногорском народу да се уједињене спроведе путем једног уговора између српских држава како ће се том приликом обавезати проширена држава, да ће се црногорском народу учинети извјесне економско финансијске концесије, пошто је он највише у историји поднео жртава за остарење народних идеала, а који треба у тој зајединци да остане способан за очување тих истих идеала;

9., да црногорски народ ако буде једноставно анексиран без икаквог државног уговора он неће бити у стању да предходно тако лако добије у својој заједници као малобројан, него ће исти бити увијек надгласаван чак и од елемената противу којих се је он морао вјековима борити као држава;

10., да црногорски народ, губећи своје политичко ја као држава да он мора за то добити извјесних економских накнада, да не смије изгубити и једно и друго, а то да може само путем једног уговора између обје државе, у противном он ће у тој заједници представљати мијесто једно плус, једно велико минус.

То су били, Величанство, мотиви који су ме онда руководили, да се примим вођства у устанку од 21. децембра 1918 год. и да поведем војничко-политичку борбу за васпоставу Црне Горе.

У вези са том борбом, част ми је најпонижније нагласити Вашем Величанству једну апсолутну историску истину, а то је, да ме Италија ничем није помогла приликом подизања реченог устанка и ако је била сакупаторка Србије у једном дијелу Црне Горе/Улцињ, Бар и Вир/. Устанак сам подигао о мом сопственом трошку. Иначе, да ми је Италија и мало с чим испод руке потпомогла, као са храном за војску, оружјем и муницијом, резултати тог народног Устанка хтијели су бити сасвим други. Такође нијесам био ничим потпомогнут ни од стране тадашње црногорске владе, која је била у Паризу. Сам пак блаженопочивши Краљ. Никола, који је био такође тада у Паризу, дознао је за устанак тек онда, кад је избио на површину, јер у његову околину нијесам имао повијерета. Немајући тако никаквих средстава са устанком сам постигао

само извијесне политичке резултате.

Талијанска политика према црногорском питању дијели се у три перижода. Први је онај кад она без икаквог протеста упркос лондонском пакту од 1915 год. дозвољаје, да се извађа план окупације и неке врсте анексије над Црном Гором од стране Србије. Она тада ћути ради тога што је била захватила и посјела виши део Далмације, па се је надала, да ће се Србија у главном задовољти са окупацијом и анек= сијом Црне Горе, те да јој неће тешкоће чинити за њен посијед у Дал= мацији. Ради тога она није мени помогла у устанку. Хтијела је тобож да игра улогу једног пријатеља према Србији! Други период је онај кад она почиње да увиђа, да неће моћи у Далмацији остати, односно да ће јој се иста спорити у корист Србије односно државе С.Х.С. Тада она жели помоћи отпор црногорског народа у циљу да се васпоставом проши= рене Црне Горе добије двије словенске државе на Јадрану, које, свака за себе, не би биле опасне за њену хеменију на Јадрану. У овом периоду Италија је планирала, да Црној Гори припадне не само Скадар са чита= вом данашњом северном Албанијом него и јужна Далмација, укључујући и Сплет, као и сва Херцеговина имала је да припадне са једним дијелом Босне. У овом периоду дала ми је зајам за издржавање војске. Створио сам црногорску војску, са којом сам имао циљ да пријећем преко Јадра= на, да извршим упад у Црној Гори, да створим нови народни покрет са обилатим новчаним и материјалним средствима, и све друге што је нужно за једну војску од 50.000 људи. Италија у овом периоду није ништа учинела према Србији што би било противно међународним одношајима. Црна Гора је била тада суверена држава и савезник и она је као так= вој давала позајмице за војску у материјалу и новцу као што је то давато и другим савезницима. Овај други период талијанске политике према Црној Гори био је веома кратак. Ове калеодоскопске промјене у политици Италије према Црној Гори долазиле су од промјене ситуаци= ја на Конференцији Мира. Наступио је трећи период, у њеној политици у вези са Црном Гором онда, кад је Италија увиједела коначно, да Фран= цуска неће дозволити васпоставу Црне Горе. Она одмах иза овога пре= дузима кораке, како не бих пријешао са војском у Црну Гору, црногорски

војнички материјал ставља под њеном војничком стражом и зајам новчани за експедицију отказује, а све под изговором, да још није вријеме. Политички пак стаје на следеће становиште: Пошто Србија жели да уништи Црну Гору, а прибојава се од ње, од Италије, онда треба Србију са Црном Гором уцијенивати и од ње што више добити на рачун тога територијално, и економски као и културно-политички за своје сународнике у Југославији. Али, да то могне постићи она је играла улогу у очима Србије, као да мисли најозбиљније за васпоставу Црне Горе. Према тим политичким циљевима црногорско питање није смијело бити ријешено ни негативно ни позитивно. Оно је требало да што дуже остане отворено, док Италија ^{не} измузе што више од Србије. Ради тога Италија највише омета у овом перијоду сваку моју акцију, са којом сам циљао упад у Црној Гори/са Данунцијом/. Исто тако она се бори противу мојих настојавања да не бих црногорско питање извукао из њене интересне сфере. Готово сви међународни фактори код којих сам се ради овога обраћао, одговарали су ми без икакве основе, да је црногорско питање тијесно спојено са Јадранским Проблемом, а да ово спада у домен талијанских интереса, те да ће подупријети захтеве Црне Горе само ако Италија за то даде иницијативу. Она међутим из већ познатих разлога није жељела да се ријеша питање Црне Горе. Талијанска је влада са тим питањем Биоград успијешно уцијенивала. Ја сам се са свима мојим снагама борио противу ове макијавелске талијанске политике. Услед овога сам устао и противу министра иностраних дијела графа Сворце. Он ме је ради тога јавно напао у талијанском парламенту, 26. јуна 1921 год тврдећи при томе да радим са извјесним елементима да оборим тадашњу владу у намјери да Италију увучем у рат. Он је, ипак, тога истога дана на црногорском питању пао, ма да је био изјавио, да Рапалским Уговором црногорско питање није компромитовано. И ако је Болити са графом Сворцом пао био, ипак је у политичким круговима талијанским преовладало мишљење, да и кад би се задобила Француска и Црна Гора се васпоставила, да се са том васпоставом не добијаништа, јер да ће Црна Гора у критичним моментима бити на страну Словенства, а при том она би добила извјесна територијална проширења, као Снадар и друге

крајеве на том дијелу Балкана које иначе Србија односно Југославија не може добити. Васпоставити Црну Гору значило је према томе талијанском схватању проширивати и јачати Словенство на Јадрану, противно интересима Италије. Моја тадашња борба и црногорских патријота за васпоставу Црне Горе одговарала је дакле нашим општим народним интересима.

Синови покојног Краља Николе стално су интригирали са својом камарилом противу сваког мог успјешног рада. Нарочито су радили да деморалишу и побуне црногорску војску која се је налазила у Гајити. И то и друго су могли чинети само тим што смо се налазили у иностранству, гдје нијесам имао силе да могу потпуно стати на пут њиховом демонском и издајничком раду. Они су чинили ово ради тога, што су вјеровали ако се Црна Гора васпостави, да им не само не бих дозволио да се поврате у земљу, него и да бих их ставио под суд, да одговарају за све злочине које су за вријеме рата почињили противу интереса Црне Горе како у земљи тако и у иностранству. Они су такође вјеровали, да и када би мене политички нестало и они се повратили у Црној Гори, да би их црногорски народ убио због истих тих њихових злочина или, пак, сам Биоград, у циљу присвајања Црне Горе. Једном ријечју они нијесу жељели васпоставу Црне Горе и зато су се борили противу сваког успијеха мог и осталих патријота, а у циљу да задовоље своје приватне интересе.

Морао сам са мојим маленим снагама да водим ради васпоставе Црне Горе једну страшну борбу са свијема видљивим и подмуклим силама, како у унутрашњим тако и спољним, али ипак, и поред свега тога, хтио сам Црну Гору васпоставити, Величанство, да да нијесу се на крају крајева сви успијеси ломили на непробојне бедеме силне француске државе, и њене моћне дипломатије, којој није могао одољети ни Лојд Џорџ и ако је имао у рукама силно британско царство.

Ја сам више него увјерен, да ће ^{се} Ваше Величанство са мном сложити, да сам, борећи се за ствар Црне Горе, вршио са гле=

дишта црногорског државног права једну узвишену патриотску дужност, коју су били правно и морално обавезни да врше и сви други црногорци без разлике положаја. Кад сам у поменутом разговору упитао покојног војводу Мишића, шта би он учинио, да је Црна Гора поступила према државном бићу Србије, као што је Србија према Црној Гори, одговорио ми је, овај врли војник и патриота, да би се он борио противу Црне Горе све донде, док не би био разријешен заклетве верности од стране свог Узвишеног Врховног Команданта. Само овакви узвишени морални принципи су гаранција да може држава опстати и развијати се.

Срећан сам, Величанство, што могу данас с поносом рећи, да сам према бившој Црној Гори и бившој црногорској Династији извршио до краја моју свету дужност као грађанин и као војник и као државник. Бог и историја негдашње Црне Горе даће ми за то благослов и признање!

Црна Гора била ми је, Величанство, милија од цијелог Српства. Али у току борбе за њену васпоставу ситуација се међународна измијенила тако да и кад би се Црна Гора васпоставила она на жалост не би могла данас више добити оно што је могла раније и ради чега је вођена та сама борба. Борба је за васпоставу Црне Горе постала у овом другом периоду безциљна. С друге пак стране све оне државе и народи који би желели помагати борбу за васпоставу Црне Горе они је желе тако и у толико помагати у колико са том борбом би могли нашкодити цијелом српском народу, што сам ја у прошлости стално одбацивао. Политичка акција за Црну Гору у овом случају би била само једно средство у рукама непријатеља српског народа. Како сам ја, последије тога што сам црногорац, србин, то не желим водити борбу, која би шкодила српском народу, а не би могла донијети користи црногорском народу и у случају васпостављања његове Отаџбине. Ради тога сам скоро ево двије године и прекино сваку озбиљну борбу

Црногорски народ има да се бори по сада само за његов културно економски развитак, а на темељу политичког јединства

државе Срба, Хрвата и Словенаца.

Ваше Величанство,

Милостиви Господару,

Ја сам ^{се} напоследку ријешо, последије пуне године дана размишљања и последије неких шест година тешке борбе и странствовања да се одазовем жељама мојих личних пријатеља, те да покушам, да се легалним путем повратим у моју нову Отаџбину, као ~~вен~~ слободан грађанин и да у том случају ставим моју радну снагу на расположење држави Срба, Хрвата и Словенаца. Али како сам, у одбрани части и суверених права бивше црногорске државе, као и у одбрани права, части и интереса црногорског народа и његове бивше династије, починио извијесне политичке кривице, према Србији, односно према држави С.Х.С., то најпонижније молим Ваше Величанство, да би сте ми благоизвољели, данас већ као мој Узвишени Господар, милостиво дати амнестију за све моје политичке кривице.

Част ми је најпонижније изјавити Вашем Величанству да ћу бити лојалан грађанин и да ћу искрено и лојално служити интересима државе С.Х.С., као и бити вијеран Вашем Величанству, као и Династији Карађорђевића, јер сам тврдо увијерен, да ћу моћи и овим путем користити интересима мога народа.

Такође надам се Величанство, да ће бити и влада Вашег Величанства вољна, да правилно оцијени овај мој корак са виших државних интереса, те да ће и Вашу најмилостивију одлуку радо у дијело привести.

Вашем Величанству најоданији и најпонижнији

Париз
31-I-1925

Јован Дамњановић